

А когато станалъ взелъ едно лястовиче перце, присегналъ дваждъ-триждъ къмъ блюдцата и погалилъ съ него крилцата на пеперудката. Тѣ станали толкова хубави, че когато другитѣ пеперудки и фъркатичкото я видѣли — смаяли се. А Дѣдо Господъ ѝ рекълъ :

— Ти си отъ ноцнитѣ пеперудки — нали? Тогава помни: ти хвърчишъ нощемъ. Пази да не опърлишъ нейде крилцата си.

— Нѣма! усмихнала се пеперудката и хвъркнала.

Всички се радвали на хубавата пеперудка. Наричали я Малката Нощна Царица. Звездитѣ ѝ се усмихвали. А месецътъ, когато я видѣлъ за първи пѣтъ — смигналъ ѝ, а после ѝ кивналъ съ глава. Смигнала му и пеперудката и литнала къмъ него. Но когато го приближила и видѣла колко е огненъ, спомнила си думитѣ на Дѣдо Господъ. — Той ме вика за да опърли крилцата ми, рекла си тя. Сигурно го е ядъ, че нѣма такива крилца. И се върнала.

II.

Хвърчала много години доволно и честита Малката Нощна Царица.

Една вечеръ — презъ пролѣтътъ било — на пеперудката станало студено, та се отбила да се понагрѣе на единъ овчарски огънь.

— Нѣма да се доближавамъ, — думала си тя. Само ей тъй — отдалеко. И кацнала на една глогиня край огъня. Харно ѝ станало отъ топличкото, та скоро задрѣмала. Но на лошо била тази дрѣмка. Единъ отъ овчаритѣ разрѣчкалъ съ гега огъня. Отхвъркнала искра и джиждъ! върху крилцето на пеперудката. Тя изпищѣла и паднала отъ глогинята. Заплакала, замолила Дѣдо Господъ да закърпи крилцето ѝ. Дошло фъркатичкото и я отнесло. Дѣдо Господъ закърпилъ крилцето ѝ, напомнилъ ѝ да се пази и я пусна.

III.

Веднаждъ пеперудката минала край единъ манастиръ. Видѣла да блещука свѣтлинка въ единъ прозорець и надникнала.